

παιδες, πιστοι δ' ἔμμενοντες εἰς τὸ δόγμα αὐτῶν, ἐξηλθον τῆς ἑκιληδίας· κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὑπὲρ τοῦ πάπα δεήθεως. Ὁ Βνδσσαρίων ἐπιπλήττει αὐτοὺς σθιδρῶς ἐπὶ τούτῳ, ἐντόνως δ' ἀπαγορεύει τὴν ἐπανάληψιν τοιαύτης πράξεως· ἐρειδόμενος δὲ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ μεταστάντος πατρὸς αὐτῶν ἐκφρασθεῖσης ἐπιθυμίας, προέβαλεν αὐτοῖς τὸ διίλημμα τοῦτο, νῦν συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς συμβονᾶς αὐτοῦ ή νῦν ἐκλίπωσι τὴν Ἰταλίαν· ἂν θέλωσι νὰ παραμεινώσι μεταξὺ τῶν λατίνων, ὅφελουσι νῦν διαιτῶνται ως οἱ λατῖνοι, νῦν ἐνδύνωται ως οἱ λατῖνοι, νῦν φοιτῶσιν εἰς τὰς ἑκιληδίας τῶν λατίνων, νῦν κλίνωσι τὸ γόνυ πρὸ τῶν καρδινάλιων καὶ νῦν ὑπακούωσιν εὐπειθῶς τῷ πάπᾳ, ὃ καὶ θ' ἀπευθύνωσι βραχεῖαν προσθήψνσιν κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν τούτῳ παραστασίν. Ἰγα δὲ διασκεδάσῃ πάντα αὐτῶν δισταγμὸν ὁ καρδινάλιος, συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ταυτότητος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Θὰ ἔχητε πάντα, συνεπέχανεν ἐπὶ τέλους, ἀν μηνθῆτε τοὺς Λατίνους· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ στερηθῆτε πάντων. Τοιαύτη γλώσσα παρὰ τῷ ἐργασθέντι ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῆς διπλῆς βάσεως τῆς ἐνότητος ἐν τῇ πιστεί καὶ τῆς διαφορᾶς ἐν ταῖς τελεταῖς, οἷα ἡνὶ ή ὑπὸ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδου θεσπισθεῖσα ἀρχή, εἶναι παραδίοξες δικαίως· πηδολίγη τὴν ὑπὲρ τοῦ λατινισμοῦ μεροληψίαν τοῦ Βνδσσαρίωνος ἐν τῇ περιστάσει ταύτη ἔξηγει διὰ τῆς πολιτικῆς ἀνάγκης, φαίνεται δὲ οὐκ ἀπεικότα λέγων. Ο Ἑλλην καρδινάλιος χάριν τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐλπίδων ἐνδύμιζεν ἀναγκαίαν τὴν ὑπερτάπτν ταύτην θέσιν.

"Αν τὸ ὑπὸ τοῦ Βησδαρίωνος χαραχθὲν πρόγομμα τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τοῦ Θωμᾶ διεσάθη ὑπὸ τοῦ Φραντζῆ, ἅγνωστος ὅμως παρημένει ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἐπισήμῳ τῆς ἐποχῆς γλωσσὴ ἡ ἡγεμονόπαις Ζωὴ φέρεται προσφιλῆς τῆς ωμαϊκῆς Ἑκκλησίας θυγάτη, δαπάνη καὶ ἐπιυελείᾳ αὐτῆς ἀνατραφεῖσα καὶ ἀγαπητὴ τοῖς πάπαις, οἵτινες ἀβύθουνος ἐπιδαψιλεύουσιν αὐτὴν τὰς εὐεργεσίας αὐτῶν, τὸ σύνολον δὲ τῶν περιστάσεων, ὡς καὶ τίνα ἔγγραφα παρέχουσιν ἀφορμήν, κατὰ τὸν κ. Πηδαλιγγ, νὰ νομισθῇ ὅτι τῆς Νικαίας καρδινάλιος ὡς κινδεύμών τῶν νεαρῶν ἡγεμονοπαιῶν· φρονοῦμεν ὅμως ἡμεῖς ὅτι ἡ ματαίωσις τῶν πόθων τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης ἡγεμονίῶν, αἰτητοδαμένων τὴν κεῖσα τῆς ἑλληνιδος ἡγεμονόπαιδος, ἄλλ' ἀποκρουσθέντων ὑπὸ αὐτῆς ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τὸ λατινικὸν δόγμα κατὰ τὴν ὄμολογίαν αὐτοῦ τοῦ Βησδαρίωνος, ὡς παρακατίοντες θὰ ἴδωμεν, ἐπὶ τέλους δὲ ἡ συντέλεσις τοῦ μετὰ τοῦ ὁρθοδόξου τῆς Ρωσίας ἄνακτος συνοικεσίου ἀποδεικνύουσι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπαρκῶς ὅτι ἡ τῶν Παλαιολόγων κληρονόμος ἐτίŋοντεν ἀκεραιαίαν τὴν πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας πίστιν αὐτῆς. Οὐδὲν πτοτὸν ἀλληλές ἔστιν ὅτι οἱ τε ράσοι καὶ βυζαντινοὶ χρονογράφοι τὸν Βησδαρίωνα φέρουσι παρεμβαίνοντα, ὅσάκις πρόκειται περὶ τοῦ γάμου τῆς Ζωῆς.

Απὸ τοῦ 1466 ἡ ἐνετικὴ πολιτεία, ἡ συνεβουλεύσατο ὁ τῆς Κύπρου βασιλεὺς Ἰάκωβος ὁ Β' ὁ ἐπιλεγόμενος Νόθος περὶ τοῦ ἀριστου συνοικεῖσιν, εἶχε στρέψει τὸν προσδοξῶν αὐτῆς πρός τὴν θυγατέρα τοῦ Θωμᾶ, ἔξαιρουσα τὰ πλεονεκτήματα τοιούτου γάμου· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ταῦτα περιωρίζοντο εἰς τὴν εὔκλειαν τοῦ ὄντος τῆς νύμφης καὶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων αὐτῆς, χαρακώματα ἀνεπαρκῆ πρός τὸν διαπλέοντα τὴν Μεδόγειον ὅθωμανικὸν στόλον, οἱ τοῦ Ἀγίου Μάρκου γερουσιασταὶ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν κατέλιπον αὐτῷ τῷ βασιλεῖ· ὁ Ἰάκωβος Λουδινιάνης λοιπὸν διέκοψε τότε τὰς διαπραγματεύσεις, ὥπως ἐπαναλάβῃ ταῦτας βραδύτερον ἀνεπιτυχῶς, ἀλλων μνηστίῳ ων μᾶλλον ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθέντων.

Ἐνταῦθα ἀναφίνεται σκοτεινόν τι σημεῖον ἐν τῇ ιστορίᾳ τῶν Παλαιολόγων, ὅπερ ὅμως, ὑπὸ τοῦ Φραντζῆ ἀναγραφόμενον φαίνεται ἀναυμφισβίτητον. Ὁ χρονογράφος οὗτος ἀναφέρει ὅτι περὶ τὸ 1467 ὁ πάπας Παῦλος ὁ Β', μεδολαβοῦντος τοῦ Βνδσσαρίωνος, ὑπερχρέωσε τοὺς δύο ἔλληνας ἡγεμονίδας, τὸν Ἀνδρέαν περιιθελημένον ἥδη τὸν τίτλον τοῦ Δεσπότου, καὶ τὸν Μανουὴλ, νὰ ἐκδώσωσιν εἰς γάμον τὴν ἀδελφήν αὐτῶν τῷ Παρακιδῷ, ἡγεμονίδῃ διαπρεπεῖ διά τε τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς καὶ τὸν μέγαν αὐτοῦ πλοῦτον. Αἱ διαπραγματεύσεις ἤρχαντο παραχρῆμα, οἱ δῆροι προούταθισαν ἀμφοτέρωθεν καὶ ἐγένοντο δεκτοί, ἐτελέσθησαν δὲ καὶ οἱ ἀρραβώνες, καθ' οὓς παραστὰς ὁ Φραντζῆς, εὐχαριστεῖ τῷ μεγαπλούτῳ μνηστῇῷ διὰ τὴν αυτοῦ δῶσα. Τὸ ποδῆνα, οὕτως ιστορούμενον ὑπὸ ἄφων

σιωμένου τοῖς Παλαιολόγοις αὐτόπτου μάρτυρος, οὐδένα λόγον ἔχοντος νὰ πλάσῃ μύθους, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφίβολιαν. Ἀλλὰ τίς δὲ Παρακιόλος οὗτος τοῦ Φραντζῆ; Εἶναι δὲ υπὸ τῶν κριτικῶν ὑποτεθεὶς Καρακιόλος: « Ἡ ἀπόκρισις, λέγει δὲ κ. Πηλιγγ, εἶναι ἀμφίβολος· ἀν τὸ δνομα τοῦτο εἶναι διασημότερον, ἀνάγκη ώσαντως νὰ δύολογήσωμεν διτὶ αἱ γενεαλογίαι τῶν Καρακιόλων τῆς Ρώμης καὶ τῆς Νεαπόλεως οὐδεμιὰν κινδετείαν πρὸς τοὺς Παλαιολόγους ἀναφέρουσι. Τούς ύπὸ τοῦ Φραντζῆ διαπιστουμένους τούτους ἀρραβώνας, τελουμένους παρ' Ἐλληνινούς οὔτω που-πικῶς, δύον καὶ δέ γάμος, παροκιολούθησε πράγματι καὶ γάμος ἢ ἐδέπεσε νὰ διαλυθῶσιν; Ἐνταῦθα τὰ ἔγγραφα σιγῶσι. Τὸ βέβαιον εἶναι διτὶ ἀπὸ τοῦ 1469 ἢ Ζωῆ, εἴτε κατ' ἀκολουθίαν θανάτου τοῦ πρώτου αὐτῆς Σινάγου, εἴτε ἀκριβείσδων τῶν ἥπο διωμολογημένων ὑποχρεώσεων, ἵτο εἰλευθέρα εἰς διωμολόγησιν νέων ».

Ούτω, μεταγγούς, καθ' ἄ πρεπομεν, ὁ τῆς Κύπρου βασιλεὺς, λήγοντος τοῦ 1472 ἔπειμψεν εἰς Ρώμην τὸν ἀρχιεπίσκοπον Δευκιωδίας Φαβρίκιον, αὐτούμενος τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῷ τοῦ βασιλικοῦ τίτλου καὶ τὴν χεῖδο τῆς Ζωῆς. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη κατ' ἄμφω ἀπέτυχεν· ὁ πάπας Σιξτός δὲ Δ', μὴ θέλων ν' ἀποκρηύξῃ τὴν νόμιμον βασιλισσαν Καρολίτταν Λουδινιάνην, ἤγονθη τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ τῷ ἀρπαγῇ ώς πρὸς τὸ μετὰ τῆς ἑλληνιδος δὲ συνοικεσίον, οὐδὲ λόγος ἱδύνατο νὰ γένηται ἐφεξῆς, τῆς Ἐεντίας ἐπιμενούόσης εἰς τὸν γάμον Ἰακώβου τοῦ Β' μετὰ τῆς Αικατερίνης Κορνάρου, τῆς κληρονόμου ἀλλως τε τῶν Παλαιολόγων οὐκέτι εὑρισκομένης ἐν Ἰταλίᾳ, ἢτε διωμολογημένου ἱδη τοῦ συνοικεδίου αὐτῆς μετὰ τοῦ μεγάλου πρίγγηπος τῆς Μόσχας Ἰβάν τοῦ Γ', ἐπὶ τὸ ὄποιον καὶ μεταβαίνομεν.

(*Άκολουθε?*)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΔΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

ΟΙ ΑΒΑΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΣΑΙ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

‘Ο παρ’ ήμιν διακεκοιμένος βυζαντινόλγος κ. Ανδρέας Mordtmann ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τῆς 11 νοεμβρίου ἀνέγνω πραγματείαν «περὶ τῶν Ἀβάρων καὶ Περσῶν πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως», ἥς, ὡς τὰ μάλιστα ἐνδιαφερούσης, παρέχουμεν ἀκοιθῆ ἀνάλυσιν ὡς ἔξης.

Προοιμιαζόμενος ὁ κ. Mortdīmann εἶπεν, ὅτι ἔστιν ὅτε ἀναιμιμήν-
σκεται τις, οὐχὶ ἄνευ λόγου. Ἐνα τῶν μᾶλιστα ώραιών μύθων, τῶν
διηγημάτων τῶν χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶν, τὸν τῆς ὑπνώσεως καὶ
ἔξεγέρσεως, καθ' ὃν γενναῖς τις πρόγκηψ, ὅστις ἡρέσκετο νὰ δια-
τρέχῃ τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ μετημψιεθμένος, προσεκλήθη ἐ-
σπέραν τινὰ εἰς δεῖπνον ὑπὸ νέου τινός. Τὸ δεῖπνον ἦν ὅσφ λιτὸν
τόσφ καὶ εὐχάριστον, ὃ δὲ πρόγκηψ ἔγνω νὰ καταστῆσῃ τὸ σύμ-
βαμα πρωτότυπον. "Οθεν ἀναιμίξας ναρκωτικὸν τῷ ιχθυῖ τοῦ νέου
διέταξεν νὰ μετενέγκωσιν αὐτὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ βαθέως
κοιλωμενον. 'Ο νέος ἐναπετέθη ἐν τῇ βασιλικῇ κλίνῃ, δοθείσης
διαταγῆς, ὅπως κατὰ τὴν ἔξεγερσιν αὐτοῦ παρασταθῇ αὐτῷ ὅτι ἐ-
γένετο πρόγκηψ καὶ ὅτι πάντες ὑπακούουσι ταῖς διαταγαῖς αὐτοῦ.
Τῇ ἐπιούσῃ ὁ νέος ἐξεπνίσας ἔξεπλάγη καὶ ἔξεθαμβώθη, ἀπεδέ-
ξατο δὲ ὅπερ ἐκλήθη νὰ πρίξῃ πρόσδωπον. 'Ἄλλ' ὑπὸ τὸ πρόσδω-
πον τοῦτο οὐδαμῶς ἐπελάθετο τῶν προτέρων αὐτοῦ συνηθειῶν,
ἢ δὲ κωμωδίᾳ ἐληξε ἄνευ μεγάλου κακοῦ.

Τούτ' αὐτὸν συνένθη ποτὲ ἐν τῇ βυζαντινῇ ιστορίᾳ, ἀλλὰ τὸ γεγονός τοῦτο συνετελέσθη ὑπὸ στρατοῦ, ἡ δὲ κωμῳδία ἀπέβη τραγῳδία, σχοῦσα ἀποτελέσματα δυσδάρεστα. Ἡ ἀνάρροφσις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Φωκᾶ ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῆς Δύσεως σημειοῦται νέαν ἐποχὴν τῆς ιστορίας, διότι αἱ δύναμις πειροὶ ἐκλονισθήσαν ἐπὶ αἰώ-

νας ύπο τῶν καταιγίδων, αἵτινες συνέπειαι αὐτοῦ ἐγένοντο. Ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος ἐπέτυχε τῆς ἡσυχίας τῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους διὰ τίνος εὐτυχοῦς ἐπειθάδεως εἰς τὰ ἐδωτερικὰ τῆς Περσίας. Ὁ Σασδανίδης Χοσρόης, ἐκδιωχθεὶς τῆς χώρας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μπαχράμ Τσαμπίν, ἐπανῆλθε καὶ ἀποκατέστη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν προγόνων αὐτοῦ ὑπὸ βυζαντιακοῦ στρατοῦ. Ἐνεκα τούτου συνήθησε στρεφεῖ εἰρήνη μεταξὺ τῶν δύω αὐτοκρατοριῶν, διαδεξαμένη τοὺς ἄπ' αἰώνων ὑφισταμένους πολέμους. Οὔτως ὁ Μαυρίκιος εἶχε πάντα τὸν χρόνον ν' ἀσχοληθῇ ὅλως περὶ τὴν ἄμυναν τῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἀβάρων καὶ Σλάβων, οἵτινες ἡρήμουν τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους καὶ οἵτινες ἡπείλουν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν πρωτεύουσαν. Ἐμποδισθεὶς ὅμως νὰ καταλίπῃ τὴν πρωτεύουσαν, ἐν ἥ αἱ φατοίᾳ ἡρξαντο νὰ ἐγείρωσιν αὐθις κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ἡττῆς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ δραστηρίου Ἰουστινιανοῦ, ὑδνάτει ν' ἀσχοληθῇ αὐτὸς οὗτος περὶ τὸν πόλεμον πρὸς Ἀβάρους, βορείου λαοῦ, ὅστις ἔλαβε τὴν κληρονομίαν τῶν Οὔνων. Ὁ δὲ στρατὸς καταπεπονημένος καὶ διοικούμενος ὑπὸ στρατηγῶν ἱκιστα δραστηρίων ἀνεκήρυξεν ὡς αὐτοκράτορα κοινόν τινα, τὸν Φωκᾶν, ἔχοντα πάδας τὰς κακίας ταγματάρχου ἄνευ τινὸς στρατιωτικῆς ἀρετῆς. Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο εὐμενέστατα ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν φατοίων τῆς πρωτεύουσας. Οὔτω δ' ὁ Φωκᾶς, τὴν προτεραίαν κατακλιθεὶς ἀπλοῦς στρατιώτης, ἀδυπνίσθη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Κωνσταντίνων· καὶ Ἰουστινιανῶν. Πρώτη δ' αὐτοῦ πρᾶξις ὑπῆρχεν ὁ φόνος τῆς οἰκογενείας τοῦ Μαυρίκιου ἀπάσոς, χειροκοπούντος τοῦ λαοῦ. Ἐξιστορεῖ δὲ κ. Mordtmann ἐν βραχεῖ τὰ κατὰ Φωκᾶν. Ἐκδικούμενος δὲ ὁ Χοσρόης τὸν πατρικὸν αὐτοῦ φίλον Μαυρίκιον, ἐκθρονισθέντα, διέβη τὰ δύνοντα τῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ὅστις, μηδεμίαν συναντήσας ἀντίστασιν, ἔξεπόρθησε τὴν Μεδοποταμίαν καὶ τὴν Λυκίαν καὶ προύχρωσε διὰ τῆς Ἀνατολῆς μέχρι Χαλκηδόνος. Οἱ δὲ Ἀβάροι ἔξι ἄλλους ἐπωφελοῦνται ἐπίσης τῆς ἀκριδίας τοῦ Φωκᾶ, ὅστις πᾶν ἄλλο ἐπόθει ἢ ἔριδας πρὸς γείτονας ἱκιστα εὐαγέστους. Οὔτως ἡ κατάστασις ἀπέβη τῶν κοινωνιώτατων. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ὁ διοικητὴς τῆς Ἀφρικῆς Ἡράκλειος, ὅστις οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τὸ κῦρος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φωκᾶ, ἔγνω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ σώθῃ, εἰ δυνατόν, τὴν αὐτοκρατορίαν, ταχὺ τῷ βῆματι βαίνουσαν πρὸς τὸν ὀλεθρον. Κατὰ δικτώδην λοιπὸν τοῦ 610 ὁ Ἡράκλειος ἀφικνεῖται συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ταγμάτων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Πενταπόλεως μετὰ τοῦ ἀφρικανικοῦ στόλου εἰς τὸ τανῦν Κάτεργα λιμάν. Ὁ Φωκᾶς ἐγκαταλειπμένος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, ὀδηγήθη πρὸς τοῦ Ἡράκλειου, ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν ἐκείνων τῶν φατοίων, αἵτινες πρὸς τινῶν ἀνευθύμισαν αὐτὸν ἐν τῷ πεδίῳ. **Ἐθόδουμφ.** Ὁ Ἡράκλειος μετὰ κόπου συνέχων τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ: Εἰς όποιαν κατάστασιν περιήγαγες τὴν αὐτοκρατορίαν! Ὁ Φωκᾶς ἀπεκρίνατο: «Ἴδωμεν εἰ σὺ Ἡράκλειες ἔσει ικανὸς νὰ ἐπαναγάγῃς τὰ πράγματα! Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ ἀπεκεφαλίσθη ὁ Φωκᾶς καὶ τὸ πτῶμα αὐτοῦ ἐκάπι ἐν τῷ Φόρῳ τοῦ Βοός, τανῦν Πλατεία τοῦ Ἀκεδημάν. Ὁ Ἡράκλειος μετὰ θάρρους ἡρωικοῦ προέβη εἰς τὴν ἀναδιογάνωσιν. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν ἐθρόντισε νὰ σχηματίσῃ νέον στρατόν, ικανὸν ν' ἀντιπαραταχθῇ καὶ κατὰ τῶν δύο ἐχθρῶν καὶ νὰ κερδήσῃ τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν διὰ παρατεταμένων διαπραγματεύσεων πρὸ παντὸς πρὸς τοὺς Ἀβάρους, οἵτινες ἦσαν νῦν κινδυνωδέστεροι τῶν Περσῶν. Ὁ κ. Mordtmann ἐκτίθησι σαφῶς τὰς διαπραγματεύσεις ταύτας πρὸς ἐκάτερον τῶν ἐχθρῶν ὡς καὶ τὰς γενούμενας παρ' αὐτῶν ἐνεργείας. Αἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Χαγάνου τῶν Ἀβάρων διαφορούνται καὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὅστις μετ' εἰδικηνείας ἀξίας μεγάλου μονάρχου ἀπέρριψε καθολοκληρίαν τὰς τῶν Βυζαντινῶν προτάσεις. Ὁ δὲ Χαγᾶνος ἡρέσκετο μᾶλλον νὰ παιγνίδιον τῆς γαλῆς καὶ τοῦ μυός. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προύχρει μέχρι τοῦ μακροῦ τείχους τοῦ Ἀναστασίου, ἐκείνου οὐτιτος ἔτι καὶ νῦν φαίνονται ἵχνη τῷ μεταβαίνοντι ἀπὸ τῶν Δέρκων μέχρι τοῦ μεγάλου Τσεκμετζέ. Λεπλατίσας δὲ πάντα τὰ χωρία καὶ ἀποφέρων λάθυρα ἐπανήρχετο, ἀποδεχόμενος τὰ δῶρα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ὑπισχνούμενος νὰ φυλάττῃ τὴν εἰρήνην. Τὸ παγνίδιον τοῦτο πολλάκις ἐπανελθεῖ. Απίντα εἰς τὰς πρωτάσεις τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Ἡράκλειου, ὅτι θὰ πλησιάσῃ τὴν πρωτεύουσαν ὅπως λάθη προσωπικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Αὐ-

τοκράτορος. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Αὐτοκράτωρ πέμπει τὴν μουσικὴν τοῦ Ἰπποδρομίου εἰς Ἡράκλειαν μεθ' ὅλων τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων, ἵνα παιξῃ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῇ ἐπισκέψῃ τοῦ Χαγάνου. Ἀλλ' οὕτως ἔτασσεν ιππεῖς ὅπως συλλάβωσιν αἰχμάλωτον τὸν αὐτοκράτορα. Εὐτυχῶς ὁ αὐτοκράτωρ διέφυγε τὸν κίνδυνον. Ὁ Χαγᾶνος τότε παραλαβὼν 100,000 μαχητῶν μανιώδης διέρχεται τὸ μακρὸν τεῖχος καὶ στρατοπεδεύει ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἐβδόμου (Μακρίκιοι) πρὸς τῆς πόλεως, ὅθεν ἐλεπλάτει ἀσπλάγχνως πάντα τὰ χωρία καὶ τοὺς ἀγροὺς μέχρι τῆς κοιλάδος τοῦ Βαρβύσου (Γλυκέων ὑδάτων). "Οθεν καὶ νῦν ἥντετίθη ἡ εἰρήνη καὶ δὲν ἐπηγόρησαν αἱ ὑποδέσεις τοῦ Χαγάνου.

Ἡ κατάστασις αὕτη διηρκεῖται ἐπὶ πολλὰ ἐπη ἡσαντὸς οὐδὲ Ἡράκλειος ἐπέτυχε νὰ καταρτίσῃ στρατὸν καὶ οὔτων ἀποφασίσῃ νὰ προσθάλῃ τὸν μέγαν Βασιλέα ἐν αὐτῷ τῷ Βασιλείῳ αὐτοῦ· νὰ συλλάβῃ τὸν ταῦρον ἐκ τῶν κεράτων. "Οθεν καταλείπει τὴν πόλιν κατὰ τὰ ἵστα τοῦ 626, ὅρισας ἐπίτροπον τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατριάρχου Σεργίου καὶ τοῦ πατρικίου Βώνου, ἀνδρὸς δραστηρίου καὶ συνέσεως μεμαρτυρημένης, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἡράκλειον Κωνσταντίνον. Ἐξελέξατο δὲ διὰ τὴν ἐκστρατείαν αὐτοῦ τὴν πρὸς βορράν ὅδον τῆς Ηράκλειας, διότι ἡ διὰ Μεδοποταμίας ὅδος ἦν ἐκείνη ἔνθα οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ ὑπότροχον ἐκ φυσικῶν μᾶλλον λόγων ἢ ἐκ τῆς ἴσχυος τῶν ὄπλων. "Αλλως τε ὁ Περσικὸς στρατὸς ἦν διεσκορπισμένος ἐν Ἀφρικῇ, ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Ἀνατολῇ. Περὶ δὲ τῆς πρωτεύουσας ὁ Ἡράκλειος ἦν ἐπὶ μᾶλλον ἥμινος. Τὸ περσικὸν σῶμα, ἐστρατοπεδεύμενον ἐν Χαλκηδόνι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Shagham, οὐδὲν ἥδυνατο κατὰ τῆς πρωτεύουσας, ἐλειπεῖται τῶν ἀναγκαίων πλοίων, καὶ τοῦτο διότι Βυζαντιακὸς στόλος, ἐνισχυθεὶς ἔτι ὑπὸ τῶν πλοίων τῆς Ἀφρικῆς, ἦν κύριος, τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Αίγαιου. Περὶ δὲ τῆς προσθόλης παρὰ τὸν Ἀβάρων ὁ Ἡράκλειος πρὸς πρόδηλην αὐτῆς ὑπεσχέθη εἰς τὸν Χαγᾶνον 200,000 χρυσᾶ καὶ ἔδωκε καὶ δύοηρος τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν υἱὸν τοῦ Βώνου καὶ τὸν πατρικό Εὐτράτιον. Τὰ γεγονότα δὲ ἐδικιάσαν τὰς προθλέψεις τοῦ αὐτοκράτορος. "Ἐνταῦθα ὁ κ. Mordtmann ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὴν ύπὸ τῶν Περσῶν καὶ Ἀβάρων γενομένην κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως προσθόλην, προσδιοίζων καὶ τὰς τοποθεσίας καθ' ἄρ τοις ἐγένετο αὕτη. Οἱ Πέρσαι ἔσαν ἔξω τῆς Χαλκηδόνος καὶ Χρυσοπόλεως πρὸς δλην τὴν ἀκτὴν τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ σημείου τοῦ καλουμένου Κικονίου, φωλεᾶς τῶν πελαργῶν, ὅπερ κατὰ τὰς παρὰ τὸν συγγραφαίων πληροφορίας ἦν ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ δεσπόζοντος τοῦ χωρίου Βανίκου, ἐφ' οὐ νῦν τὰ τὸν πυρκαϊάν ἔξαγγελόντα τηλεβόλα. "Ἄμ' ὡς ἐκ τοῦ λόφου τούτου εἰδον οἱ Πέρσαι τὸν στόλον, τὸν φέροντα τὸν Ἡράκλειον καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ, πγγειλαν τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸν Χαγᾶνον, ὅστις, λησμονῶν πάσας τὰς ὑποχρέωσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἐβάδισε ἐπὶ τὴν πρωτεύουσαν. Τὸν 29 Ἰουνίου, ὑμέρᾳ τῶν ἀγίων Αποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἡ ὑμπροσθοφυλακὴ τοῦ Χαγάνου ἐκ 3000 ιππέων ἀφίκετο εἰς τὸ μακρὸν τεῖχος τοῦ Ἀναστασίου τοῖς Πέρσαις δὲ συνηνώθησαν οἱ Ἀβάροι, οἵτινες καὶ προσθέλαν τὸν πόλιν. Ὁποῖαι δὲ καὶ δρόμοι ἐγένοντο αἱ προσθόλαι καὶ πῶς ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ἐκτίθησιν δὲ κ. Mordtmann καὶ τὸν Ἀκάθιστον Υμνον. Ὁ δὲ Ἡράκλειος, καταπροσώπας τοὺς Πέρσας καὶ εἰσελθών εἰς τὴν πρωτεύουσαν, συντελέσας, ὅπερ ἀνεδέξατο ἔργον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο τάφος τῆς Κλεοπάτρας.—"Η Αἴγυπτος πολλαχῶς εἶναι μία τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερούσων χωρῶν τοῦ κόσμου· αὕτη ἀποτελεῖ μουσεῖον ἀρχαιοτήτων καὶ ἀληθῆ ἀποθήκην ἀρχαίων λειψάνων. Πρὸ χριστιανισμοῦ ἐτῶν ἔζη αὐτῷ λαὸς σοφὸς καὶ βιομήχανος, ὃν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς παρὰ τὰς προσδόους καὶ τὰς ἐφευρέτεις αὐτοῦ δὲν θὰ δυνηθῇ